

REVUE DE PRESSE

CYBÈLE CASTORIADIS

ΒΗΜΑgazzino

BLOCKCHAIN
Ο αλγόριθμος
που απειλεί
τις τράπεζες

Τα τραγούδια της **Κυβέλης**

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗ
ΦΙΛΟΣΟΦΕΙ ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Η Κυβέλη Καστοριάδη – κόρη του Κορνήλιου Καστοριάδη, ενός από τους μεγαλύτερους στοχαστές του 20ού αιώνα – μεγάλωσε και ζει στο Παρίσι. Αισθαντική τραγουδίστρια (αλλά και ηθοποιός ενίοτε), κυκλοφόρησε το 2015 το πρώτο άλμπουμ της, με τίτλο «Sous le Ciel de Paris», ένα αφιέρωμα στη χρυσή εποχή του γαλλικού τραγουδιού, με τον Ηρακλή Βαβάτσικα στο ακορντεόν και την Ντόρα Μπακοπούλου στο πιάνο. Πριν από μερικές ημέρες παρουσίασε τη δεύτερη δισκογραφική δουλειά της, το «Songs for a Blue Cloud», με συνοδοιπόρο τον Ορέστη Καλαμπαλίκη στην ενορχήστρωση και στη συνοδεία στην κιθάρα. Σε αυτόν τον δίσκο δίνει τη δική της ερμηνεία σε διάφορα αγαπημένα της κομμάτια, από το «Θέλω να είμαι η μουσική» των Βελιώτη/Αγγελάκα, έως το «All I Want» της Τζόνι Μίτσελ.

Στο προηγούμενο άλμπουμ σας ερμηνεύσατε μόνο κλασικά γαλλικά τραγούδια. Στο «Songs for a Blue Cloud» δοκιμάζετε και σε άλλες γλώσσες, συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής. Τι άλλαξε;

«Στην ουσία τίποτα δεν άλλαξε, διότι από μικρή ακούω και ερμηνεύω τραγούδια σε διάφορες γλώσσες. Η ιδέα του πρώτου δίσκου ανήκει στην Ντόρα Μπακοπούλου, με άξονα τη χρυσή εποχή του γαλλικού τραγουδιού. Στη συνέχεια, όταν αρχίσαμε τη συνεργασία μας με τον Ορέστη, μας άρεσε η ιδέα να πούμε τραγούδια από διάφορες χώρες, τα οποία, εκ πρώτης όψης, μοιάζουν διαφορετικά μεταξύ τους, αλλά τα διατρέχει κάτι κοινό. Οπότε, ίσως και να άλλαξαν όλα».

Τι ενώνει αυτά τα τραγούδια; Αυτό το «μπλε σύννεφο» για το οποίο τραγουδάτε;

«Το όνομα αυτό προέκυψε μια μέρα που καθόμασταν με τον Ορέστη στο σπίτι του στο Παρίσι και ψάχναμε για τίτλο – ενώ είχε προηγηθεί η ηχογράφηση των τραγουδιών. Όπως συμβαίνει συχνά, ο παρισινός ουρανός ήταν απελπιστικά συννεφιασμένος. Ξαφνικά, όμως, άνοιξε σε ένα σημείο και ο Ορέστης μου λέει: «Κοίτα, ένα μπλε σύννεφο!». Τον κοιτάω και του λέω: «Αυτός είναι ο τίτλος του δίσκου!». Μας άρεσε η διπλή σημασία της λέξης στα αγγλικά – blue είναι το μπλε χρώμα, αλλά και ο θλιμμένος -, και μας φάνηκε ότι ταίριαζε με τα τραγούδια που διαλέξαμε, γιατί και αυτά είναι, όπως ένα μπλε σύννεφο, γεμάτα χαρμολύπη. Τα αφιερώσαμε, λοιπόν, σε αυτό, ελπίζοντας ότι, ακούγοντάς τα, θα αισθανθεί λίγο καλύτερα».

Υπάρχει κάποιο ελληνικό τραγούδι που θα θέλατε πολύ να πείτε, αλλά για κάποιον λόγο φοβάστε;

«Γενικώς, όλα τα ελληνικά τραγούδια μου προκαλούν μια μικρή ανασφάλεια, επειδή έχω μια ελαφριά προφορά και ξέρω πως η απόσταση ανάμεσα στο χαριτωμένο και στο αστείο είναι κάποιες φορές μικρή. Αλλά, αν έπρεπε να διαλέξω ένα, θα ήταν το «Με αεροπλάνα και βαπόρια», όχι να το τραγουδήσω τώρα, αλλά ίσως κάποια μέρα στο μέλλον. Κατ' αρχάς επειδή είναι ένα από τα ωραιότερα ελληνικά τραγούδια, και ίσως ένα από τα ωραιότερα τραγούδια για την Ελλάδα. Επιπλέον, το είχα τραγουδήσει πριν από κάποια χρόνια και δεν ήμουν ικανοποιημένη με την ερμηνεία μου. Πιστεύω πως για να πεις αυτό το τραγούδι – και πώς να το τραγουδήσεις, άραγε, μετά την Μπέλλου; – χρειάζεται μεγαλύτερη ωριμότητα. Ελπίζω σε μια δεύτερη ευκαιρία».

Ποια είναι η πιο έντονη μουσική ανάμνησή σας από τα παιδικά σας χρόνια; «Θα διάλεγα δύο: η σκηνή με τους γονείς μου να λένε παρέα κάποια κλασικά τραγούδια της τζαζ όπως το «The Man I Love» ή το «Summertime», κι εγώ να τους ακούω, να τους θαυμάζω και να γελάω κουλουριασμένη σε μια πολυθρόνα, ένα ηλιόλουστο κυριακάτικο απόγευμα. Η δεύτερη έντονη ανάμνησή μου είναι να βρίσκομαι μόνη στην τραπεζαρία του σπιτιού, να παίζει ο δίσκος της Ρεμπέτικης Κομπανίας, «Τα μπλε παράθυρα», να έχει αρχίσει να νυχτώνει – πρέπει να ήταν γύρω στις 6 το απόγευμα και οι γονείς μου εργάζονταν ακόμη – κι εγώ να χορεύω μόνη μου το «Μυστήριο ζειμπέκικο»».

Να περιμένουμε οριζιναλ υλικό από εσάς κάποια στιγμή; Ποια γοητεία σας ασκεί το να δίνετε νέα πνοή σε τραγούδια άλλων δημιουργών και ερμηνευτών; «Ναι, οπωσδήποτε, αυτό είναι το επόμενο βήμα. Δεν μπορώ να συνεχίσω δισκογραφικά με διασκευές, πρέπει να παρουσιάσω πρωτότυπο υλικό. Τώρα, πώς θα γίνει αυτό, είναι μια άλλη ιστορία. Γοητεύομαι να προσεγγίζω τραγούδια που αγαπώ πολύ, όπως αυτά που διαλέξαμε για τον δίσκο. Συγκεκριμένα, με τον Ορέστη επιλέξαμε τραγούδια που μας άγγιζαν βαθιά και ξέραμε ότι θα θέλαμε να τα υποστηρίξουμε με όλη μας την καρδιά. Επίσης, πιστεύω ότι η προσέγγιση του Ορέστη, όπως εκφράζεται με την εξαιρετική διασκευή τους μόνο για κιθάρα, τα αναδεικνύει και τα φωτίζει με έναν ιδιαίτερο και πρωτότυπο τρόπο».

Ποια φράση του πατέρα σας κρατάτε μέσα σας σαν φυλαχτό; ««Il n'est pas nécessaire d'espérer pour entreprendre ni de réussir pour persévérer»», μια φράση του Γκιγιόμ ντ'Οράνζ που μου έλεγε όταν ήμουν μικρή

και σημαίνει: «Δεν είναι αναγκαίο να ελπίζει κανείς για να προσπαθήσει, ούτε να πετύχει για να επιμείνει». Επίσης, κρατάω μια δική του φράση που λέει πως η τέχνη είναι «το τέλος της επιθυμίας». Όταν βρισκόμαστε μπροστά σε ένα πραγματικό έργο τέχνης, είτε είναι πίνακας, μουσική ή μυθιστόρημα, σταματάμε να θέλουμε κάτι άλλο, πέρα από το ίδιο το έργο, θέλουμε μόνο να συνεχιστεί αυτή η στιγμή».

Σε τι είστε υπερβολικά Γαλλίδα και σε τι υπερβολικά Ελληνίδα; «Πάντα με πειράζει λίγο στην Ελλάδα όταν κάποιος άγνωστος μου μιλάει στον ενικό, ακόμα κι αν έχει ευγενείς προθέσεις. Το χειρότερο είναι όταν απευθύνεται σε ηλικιωμένους, λέγοντας για παράδειγμα: «Ε, προχώρα, γιαγιά». Το βρίσκω εξοργιστικό. Τώρα, σε σχέση με το ελληνικό μου στοιχείο, μου αρέσει να χορεύω με ιδιαίτερη χαρά τα θλιμμένα τραγούδια: «Τούτη η γης που την πατούμε, όλοι μέσα θε να μπούμε»».

Γνωρίζετε έλληνες καλλιτέχνες της νεότερης γενιάς; Υπάρχουν κάποιοι που σας αρέσουν ιδιαίτερα;
«Ομολογώ με ντροπή ότι δεν τους ξέρω καλά και δεν μπορώ να εκφράσω γνώμη».

Αυτοπροσδιορίζεστε ως άθεη. Τι σας δίνει δύναμη όταν έρχεστε αντιμέτωπη με υπαρξιακές ανησυχίες; Θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε, κάπως συνοπτικά, τη φιλοσοφία σας για τη ζωή; «Το πρώτο πράγμα που με βοηθάει σε πρακτικό επίπεδο (πέρα από ένα καλό ούισκι) είναι να διαβάζω ποίηση ή να παίζω λίγο Μπαχ στο πιάνο. Πάντα με ηρεμούν. Τώρα, σε ένα γενικότερο πλαίσιο, προσπαθώ όσο μπορώ να κρατάω άθικτη την ελπίδα μου στο ανθρώπινο γένος, που είναι ικανό για τα χειρότερα, αλλά και για τα ομορφότερα πράγματα. Προσπαθώ, όσο μπορώ, να βρω μια ισορροπία, επειδή έχω καταλάβει έπειτα από πολύ καιρό πως μόνο όταν είσαι εσύ καλά μπορείς να είσαι ωφέλιμος στον κόσμο γύρω σου. Επίσης ξέρω ότι μου είναι αναγκαία η επαφή με τη φύση, επειδή αλλιώς, ύστερα από λίγο, κάτι χαλάει μέσα μου».

Πώς κρίνετε την πολιτική κατάσταση στη Γαλλία στην παρούσα φάση; Σας είναι συμπαθής ο Μακρόν;
«Αρκετά ανησυχητική. Νιώθω ότι συνεχώς στενεύουν τα πλαίσια και ότι ο κόσμος δεν ξέρει πλέον τι να πιστέψει, όπως, εξάλλου, και στον υπόλοιπο πλανήτη. Για να πω την αλήθεια, δεν συμπαθώ τον Μακρόν ιδιαίτερα. Δεν του έχω εμπιστοσύνη και δεν πιστεύω ότι έχει σχέση με την πραγματικότητα της χώρας, και ιδιαίτερα με τους πιο φτωχούς πολίτες της. Έχει δείξει επανειλημμένως κάτι που θα μπορούσα να ονομάσω ταξική περιφρόνηση προς τους φτωχότερους, κάτι που με ταράζει και με εξοργίζει. Και η υποδοχή του Πούτιν στις Βερσαλλίες, καθώς και του Τραμπ για την εθνική εορτή, που ίσως θεωρηθεί από κάποιους Realpolitik, εμένα δεν μου φαίνεται καθόλου καλός οιωνός».

Σας κουράζει ποτέ το ειδικό βάρος που φέρει το επώνυμό σας; Ήθελα να σας ρωτήσω, επίσης, αν ο κόσμος δίνει περισσότερη σημασία σε αυτό στην Ελλάδα ή στη Γαλλία. «Κάποιες φορές, ναι, αν και ξέρω ότι είναι κάπως αναπόφευκτο να με ρωτούν για τον πατέρα μου, τη ζωή μαζί του, και όλα αυτά. Θεωρώ, όμως, ότι φέρω μια ευθύνη απέναντί του. Από την άλλη, ελάχιστοι είναι αυτοί που με ρωτάνε για τη μητέρα μου, ενώ το μισό DNA μου είναι δικό της! Ο κόσμος δίνει περισσότερη σημασία σε αυτό στην Ελλάδα, διότι είναι πιο γνωστός εδώ – θα έλεγα μάλιστα σε ένα ευρύτερο μέρος της κοινωνίας, ενώ στη Γαλλία τον ξέρουν κυρίως οι πανεπιστημιακοί, οι μορφωμένοι και όσοι ασχολούνται με τη φιλοσοφία ή την πολιτική φιλοσοφία».

Θα ήθελα να αναφερθούμε και στη δουλειά σας στο θέατρο. Πείτε μας μερικά λόγια για τη συμμετοχή σας στην παράσταση «Υπόθεση Φαρμακονήσι», με θέμα τον πνιγμό 12 ανθρώπων τον Ιανουάριο του 2014 κοντά στο μικρό ελληνικό νησί. «Ήταν τεράστια χαρά και συγκίνηση που συμμετείχα στην ανάγνωση του έργου, η οποία έγινε στο Théâtre de la Ville, και που χάρη σε αυτήν γνώρισα τη Μάρθα Μπουζιούρη και τον Ανέστη Αζά. Το έργο αυτό με συγκίνησε πολύ, πρώτον, διότι αγγίζει, με πολύ έξυπνο τρόπο, το ζήτημα των προσφύγων. Δεν είναι δημαγωγικό ούτε απλοϊκό και πιστεύω πως προσεγγίζει το θέμα όσο πιο καθαρά και αντικειμενικά γίνεται. Επίσης, δίνει πολύ έντονα στον θεατή την αίσθηση του τι σημαίνει να έχεις δραπετεύσει από τη χώρα σου, και, ξαφνικά, ενώ μπορεί να μην έχεις δει ποτέ πριν τη θάλασσα στη ζωή σου, να βρίσκεσαι χαμένος, νύχτα, στη μέση του πελάγου και επιπλέον, να ανάβουν τους προβολείς επάνω σου οι Αρχές.

Σε πιο προσωπικό επίπεδο, επειδή προβληματίστηκα αρκετά πάνω σε αυτό, στο πώς μπορούμε να βοηθήσουμε κ.τ.λ., υπήρξε στο έργο μια φράση του χαρακτήρα που υποδύθηκα η οποία εκφράζει απολύτως αυτό που νιώθω: ότι σημασία έχει να κάνει ο καθένας μας κάτι, ό,τι μπορεί. Και αν δεν κινείται τίποτα,

τουλάχιστον «κάτι να κινείται μέσα μας». Και αυτό το πιστεύω βαθιά. Γιατί αν κάτι κινηθεί μέσα σε όλους μας, τότε, ποιος ξέρει, ίσως κινηθεί το όλον, γενικά.

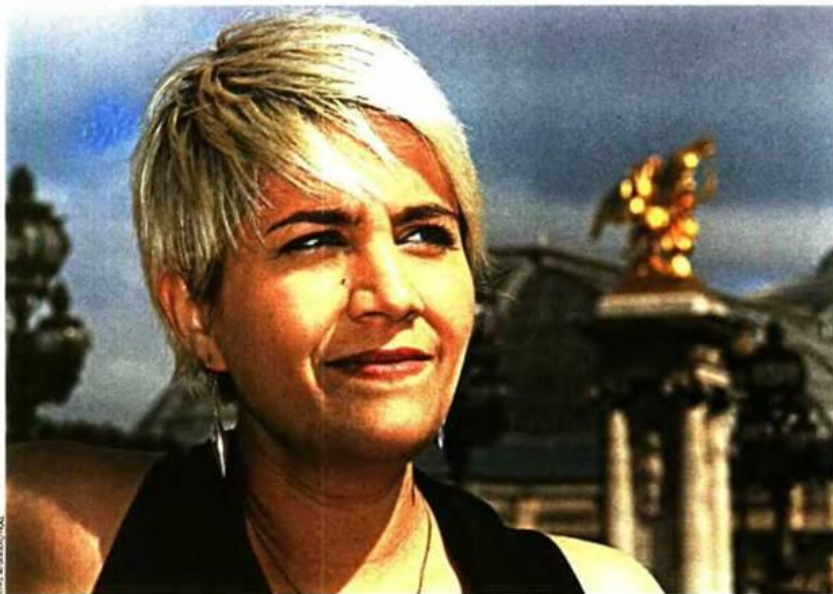
Το ότι πριν από λίγο μάθαμε πως θα απαλλαγθεί το παιδί που έλιωνε στη φυλακή ήταν μια απίστευτη χαρά (σ.σ.: αναφέρεται στην πρόσφατη απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου αναφορικά με την υπόθεση του ναυαγίου στο Φαρμακονήσι τον Ιανουάριο του 2014, η οποία απάλλαξε τον πρωτόδικα καταδικασμένο – με 145 χρόνια κάθειρξης – νεαρό Σύρο από την ευθύνη για τον θάνατο των 12 αφγανών προσφύγων, καθώς και για την κατηγορία της παράνομης και επικίνδυνης μεταφοράς ανθρώπων με σκοπό το κέρδος)».

Και κάτι τελευταίο. Ποια ονόματα από αυτά που διαβάζουμε στα credits του δίσκου σας αγαπάτε πιο πολύ και γιατί; «Όλα τα τραγούδια που διαλέξαμε με τον Ορέστη τα λατρεύω. Θα ξεχώριζα τον Λέοναρντ Κοέν για την απίστευτη ομορφιά του, τόσο εξωτερική όσο και εσωτερική. Έχει γράψει ορισμένα από τα ωραιότερα τραγούδια και θα ήθελα μια μέρα να πω το «I'm Your Man» – και ας είμαι γυναίκα. Δεν θα μπορούσα να μην αναφερθώ στον Κουρτ Βάιλ, διότι έχει γράψει ορισμένα από τα πρώτα μου ακούσματα – μικρή είχα ένα μουσικό κουτί που έπαιζε το «September Song». Τέλος, αγαπάω πολύ τον Τζέι Μπι Λενόρ, που έγραψε το τελευταίο τραγούδι του δίσκου, το «God's Word». Πρώτα από όλα, επειδή είναι το πρώτο τραγούδι που παίξαμε με τον Ορέστη και έτσι άρχισε η συνεργασία μας. Αλλά και επειδή πάντα προτού το ερμηνεύσω επί σκηνής σκέφτομαι πως αυτός ο άνθρωπος πέθανε νέος γιατί δεν τον φρόντισαν σωστά στο νοσοκομείο, μόνο και μόνο επειδή ήταν μαύρος». |

«Songs for a Blue Cloud»: 60ό Φεστιβάλ Φιλίππων, Οικόπεδο Κρή (Καβάλα), την Τρίτη 1η Αυγούστου.

[Νάστος Γιώργος](#)

* Δημοσιεύθηκε στο ΒΗmagazino την Κυριακή 30 Ιουλίου 2017.

ΜΑΡΙΑ ΕΝΔΕΛΛΑ

Διασκευές τραγουδιών από τα μέσα του 1960 μέχρι τα τέλη του '90

παρουσιάζει η ερμηνεύτρια με τη συνοδεία του Ορέστη Καλαμπαλίκη στην κιθάρα

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΕΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΥ

Info

Στην αυλή του Μουσείου Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών (Θόλου 5, Πλάκα) 17 και 18/7 στις 21.00. Εκπαιθρία: Public, Ticket Services και στον Ιανό. Επόμενοι σταθμοί της περιοδείας: Πάτρα (21/7), Βέροια (28/7), Θεσσαλονίκη και στο Φεστιβάλ Φιλίππων στην Καθόλη (1/8).

ΚΥΒΕΛΗ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΓΛΩΣΣΕΣ

Οταν ήταν μικρή, είχε ζητήσει να της κάνουν δώρο μια κασέτα. Ήταν μια καντάτα του Μπαχ που την άκουγε συνεχώς και τραγουδούσε όλα τα κομμάτια. Η Κυβέλη Καστοριάδη, κόρη του φιλόσοφου, οικονομολόγου και ψυχαναλυτή Κορνέλιου Καστοριάδη, ασχολήθηκε με το τραγούδι από νωρίς καθώς η μουσική υπήρχε στο πατρικό της σπίτι στο Παρίσι

όπου γεννήθηκε και ζει μόνη. «Συνεχώς υπήρχε κάτι που έπαιζε στο ραδιόφωνο, σε δίσκους και από αρκετά μικρή με ενδιέφερε το τραγούδι. Γενικώς η μητέρα μου τραγουδούσε πολύ ωραία και ο πατέρας μου τη συνόδευε στο πιάνο. Είχα αρχίσει μουσικές σπουδές πάνου αρκετά μικρά, αν και αρχικά ήθελα να γίνω λυρική τραγουδίστρια. Γενικώς τη φωνή δεν μπορείς να την εξασκείς όντως πολύ μικρός, οπότε στα δεκάξι μου άρχισα να παίρνω μαθήματα».

Με αφορμή την κυκλοφορία του δεύτερου CD με τίτλο «Songs for a blue cloud» από τη Μικρή Άρκτο, η ερμηνεύτρια παρουσιάζει μια συναυλία με συνοδοιπόρο τον Ορέστη Καλαμπαλίκη στην ενορχήστρωση και στη συνοδεία στην κιθάρα.

«Πρόκειται για μια συναυλία για τον δίσκο που θα βγάλουμε με τον Ορέστη Καλαμπαλίκη για κιθάρα και φωνή, ο οποίος εμπνεύσει τραγούδια σε πέντε γλώσσες (ελληνικά, γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά και ισπανικά). Είναι διασκευές τραγουδιών από τα μέσα του 1960 μέχρι τα τέλη του 1990. Με τον Ορέστη γνωριστήκαμε στο Παρίσι σε μια ομάδα φίλων και συνεργαζόμαστε εδώ και δέκα χρόνια. Ο καθένας συμβάλλει με τον δικό του τρόπο και υπάρχει μια αρμονία μεταξύ μας. Μου αρέσει η δουλειά του και ο τρόπος που παίζει. Ο τίτλος του δίσκου προέκυψε όταν κάναμε πρόβα στο Παρίσι σε ένα δωμάτιο στον τελευταίο όροφο ενός κτιρίου μια πολύ συννεφιασμένη μέρα. Ο Ορέστης μου είπε "για κοίτα ένα μπλε σύννεφο". Και είπα αυτός είναι ο τίτλος. Ο λόγος που το σκέφτηκα είναι ότι υπάρχει αυτή η διπλή έννοια της λέξης blue στα αγγλικά που είναι το χρώμα μπλε, αλλά και

όταν κάποιος είναι λίγο θλιμμένος. Ετσι και τα τραγούδια του "Songs for a blue cloud" έχουν μια μελαγχολία».

Μια από τις δουλειές που ξεχωρίζει ήταν εκείνη με την Ντίνα Μπακοπούλου και τον Ηρακλή Βαρθάκου που ήταν και η πρώτη της δισκογραφική δουλειά με τίτλο «Sous le ciel de Paris». «Μια άλλη δουλειά που μου άρεσε πολύ ήταν τα γαλλικά τραγούδια του φόνου που είχα παρουσιάσει στο Παρίσι για τη Πρωτή της Μουσικής και ένα μουσικό που έσω γράφει με μια φίλη μου με τίτλο "Oh My Glotte". Προσπαθώ να κάνω αρκετά πράγματα (ο.ο. παίζει, τραγουδάει, χορεύει μέχρι και κλακέτες), είναι κάτι πολύ ωραίο και αναγκαίο γιατί αν κανείς μένει στα ίδια πράγματα, τότε επαναλαμβάνεται. Ωστόσο δεν το κάνω για αυτό, αλλά επειδή υπάρχει αυτή η όρεξη να ανακαλύψω καινούργια πράγματα και να βελτιωθώ».

Στη συναυλία πέρα από τις δύο δισκογραφικές της δουλειές θα ακουστούν και τραγούδια των Μάνου Χατζιδάκι, Γιάννη Αγγελάκου, Λέοναρντ Κοέν, Μπομπ Ντίλαν, Κουρτ Βάλντ, Σερζ Γκεντμίσιερ, Μπιρς Βιαν κ.ά.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΚΥΒΕΛΗ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗ

Η γαλλοτραφής τραγουδίστρια μάς μιλά για τη μουσική και τα παιδικά της χρόνια στο Παρίσι, κοντά στον μπαμπά της Κορνήλιο Καστοριάδη

«Ρεμπέτικα, Χαϊζιδάκις και δίσκοι της Σαμίου»

Στην
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΟΥΚΑ
akouka@24media.gr

Μεγαλωμένη σε ένα περιβάλλον με ποικίλες, υψηλού επιπέδου επιρροές, η Κυβέλη Καστοριάδη βρήκε τον ιδανικό τρόπο έκφρασης στην τέχνη, ιδιαιτέρως στη μουσική και στο τραγούδι. Η κόρη του σημαντικού Έλληνα φιλόσοφου, οικονομολόγου και ψυχαναλυτή Κορνήλιου Καστοριάδη μπορεί να μεγάλωσε στο Παρίσι, όπου είναι μέχρι σήμερα η μόνιμη βάση της, ωστόσο φροντίζει να έρχεται συχνά στην Ελλάδα. Απόψε και την επόμενη Πέμπτη θα βρίσκεται στη σκηνή του PassPort, με αφορμή την κυκλοφορία, πριν από λίγους μήνες, του δεύτερου προσωπικού άλμπουμ της υπό τον τίτλο «Songs of a Blue Cloud».

Επιστρέψατε στην Αθήνα για δύο συναυλίες. Είναι στις προτεραιότητές σας η σχέση σας με το ελληνικό κοινό;

Οπωσδήποτε! Επειδή έχω βγάλει τους δύο μου δίσκους στην Ελλάδα, έρχομαι όλο και πιο συχνά και χαίρομαι πολύ αφενός επειδή ανακαλύπτω συνεχώς μέρη της Ελλάδας και αφετέρου επειδή αρχίζω και αναπτύσσω μια σχέση με το ελληνικό κοινό, την οποία εύχομαι να μπορέσω να διατηρήσω και να διευρύνω!

Τι θα περιλαμβάνει το πρόγραμμα που θα παρουσιάσετε;

Με τον Ορέστη Καλαμαλιάνη θα παρουσι-

άσουμε τραγούδια του νέου μας δίσκου «Songs for a Blue Cloud», που βγήκε τον Ιούλιο από τη «Μακρή Αρκία». Προσθέσαμε ειδικά για την περίπτωση νέα τραγούδια. Και επειδή μαζί μας θα είναι δύο πολύ αγαπημένοι καλεσμένοι, ο Αλκίνοος Ιωαννίδης απόψε και η Δήμητρα Γαλάνη στις 28 του μήνα, θα έχουμε τη χαρά να πούμε και κάποια τραγούδια παλιά τους. Διασκεύσαμε, επίσης, ένα τραγούδι που ο καθένας τους έχει σημαδέψει με τη μοναδική του ερμηνεία.

Ποια είναι η σχέση σας με την ελληνική μουσική; Παρακολουθείτε τα ελληνικά μουσικά δρώμενα;

Επειδή γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Γαλλία, όπου και ζώ, ξέρω την ελληνική μουσική που έφεραν μαζί τους οι γονείς μου, όταν ήρθαν στο Παρίσι: ρεμπέτικα, τραγούδια του Χαϊζιδάκι, δίσκους της Σαμίου... Μεγαλώνοντας είχα, βεβαίως, δικά μου ακούσματα ελληνικά, και τώρα παρακολουθώ όσο μπορώ από το Ιντερνέτ, αλλά, όσο και να 'ναι, δεν είναι το ίδιο με το να είσαι στη Ελλάδα και να τα ακούς καθημερινά από το ραδιόφωνο...

Πώς είναι να μεγαλώνει ένα παιδί με μια τόσο σημαντική προσωπικότητα όσο αυτή του Κορνήλιου Καστοριάδη; Ποιες ήταν οι βασικές επιρροές που δεχθήκατε από εκείνον;

Για μένα, ο Κορνήλιος Καστοριάδης ήταν απλώς πατέρας μου, και έτσι τον έβλεπα. Δεν καταλάβαινα μικρή πόσο ενέπνευσε

γενιές ανθρώπων. Για μένα, ο πατέρας μου ήταν ένας πολύ λαμπρός άνθρωπος, και αυτό μου φανόταν φυσιολογικά. Πιστεύω πως με επηρέασε ιδίως στον τρόπο που βλέπω τον κόσμο γύρω, είτε όσον αφορά την κοινωνική διάσταση των πραγμάτων, είτε την οικολογική. Καθώς και στο να προσπαθώ πάντα να καταλαβαίνω από ποια θέση μιλάει ο άλλος και γιατί λέει αυτά που λέει.

Υπήρχαν στιγμές στη ζωή σας που να νιώσατε πως η χαρισματική προσωπικότητα του πατέρα σας λειτουργεί καταπιεστικά για εσάς;

Καταπιεστικά, σίγουρα όχι. Απλώς, νιώθω μια ευθύνη απέναντί του. Δεν σκέφτομαι ποτέ «είσαι η κόρη του, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό», λειτουργεί πιο υποσυνείδητα, θα έλεγα, σε ένα πιο κομπλεξικό σημείο. Και εκεί ίσως η κίνησή μου να κάνει την απόλυτη ελευθερία της.

Ποια είναι τα επόμενα καλλιτεχνικά σας σχέδια;

Αφότου τελώσει η περιοδεία μας στην Ελλάδα, θα γυρίσω στο Παρίσι και θα κάνω πρόβες για το θεατρικό μιούζικαλ «Oh my Glottis», που γράφω με μια φίλη υψίστου, και το οποίο ξαναβγαίνει τον Ιανουάριο. Σε ένα πιο μακρινό μέλλον, όχι πολύ μακρινό, ελπίζω, βρίσκεται η επόμενη διανογραφική δουλειά μου, με πρωτότυπα τραγούδια. Και γι' αυτά τα τραγούδια είτε πρέπει να βρεθεί σκυρογός είτε να δω αν μπορώ εγώ η ίδια να τα δημιουργήσω... ●

Η αισθαντική Κυβέλη Καστοριάδη και ο Ορέστης Καλαμπαλίκης με την κιθάρα του, παρουσιάζουν στο κοινό την πρώτη κοινή δισκογραφική τους δουλειά, με τίτλο « Songs for a blue cloud»

Περασμένες 9, βράδυ Τρίτης 18 Ιουλίου- στην πίσω αυλή του Μουσείο Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών επικρατεί το αδιαχώρητο. Μια γλυκιά βραδιά με τέλειο φόντο το κτήριο που είναι γνωστό ως «Οικία Κλεάνθους» ή «Παλιό Πανεπιστήμιο» στην Οδό Θόλου αριθμός 5 στις ανηφορίες της Πλάκας, κάτω από την Ακρόπολη. Μια συναυλία με μια γυναικεία φωνή και μια κιθάρα: Η ερμηνεύτρια Κυβέλη Καστοριάδη και ο δεξιότηχης μουσικός Ορέστης Καλαμπαλίκης. Ένα ταξίδι από τον Μάνο Χατζιδάκι και τον Leonard Cohen στους Serge Gainsbourg, Boris Vian και τον Γιάννη Αγγελάκα. Μια βεντάλια με τραγούδια και μουσικές του Κόσμου για μια βραδιά ξέχειλη από το ταλέντο και την αθωότητα αλλοτινών εποχών, όταν ο στίχος ήταν σκέτο ποίημα που άντεχε στο χρόνο και η σύνθεση προσωπική υπόθεση των δημιουργών.

Η Κυβέλη Καστοριάδη (η μικρότερη από τις δύο κόρες του Κορνήλιου Καστοριάδη) και ο Ορέστης Καλαμπαλίκης, είναι ένα απίστευτο παρεάκι πάνω στη σκηνή – που ο ένας συμπληρώνει τον άλλο και οι δυο τους κεντούν σε ένα καμβά, που έχουν με κόπο διαμορφώσει, επιστρατεύοντας αποθέματα συσσωρευμένη γνώσης.

Το βράδυ της Τρίτης 18 Ιουλίου η Κυβέλη και ο Ορέστης με την κιθάρα του παρουσίασαν στο αθηναϊκό κοινό και την πρώτη κοινή δισκογραφική προσπάθεια – Songs for a Blue Cloud. (14 τραγούδια), που κυκλοφορεί από την εταιρεία “Μικρή Άρκτος”.

Η Κυβέλη Καστοριάδη γράφει για το άλμπουμ: «Καθώς κοιτάζαμε με τον Ορέστη τον απελπιστικά γκρι και βροχερό ουρανό του Παρισιού, μέσα στον οποίο άνοιγε ξαφνικά ένα μπλε παράθυρο, εμπνευστήκαμε το όνομα του άλμπουμ. Ένα συννεφάκι λίγο blue, με βαριά καρδιά, είναι κάτι όμορφο που αξίζει να του αφιερώσεις αυτά τα τραγούδια ελπίζοντας ότι θα του ξαναδώσουν την απαλή του λευκότητα. Κι όμως, δεν έχω πολλές ψευδαισθήσεις. Όπως το σύννεφο, έτσι και αυτά τα τραγούδια ταλαντεύονται ανάμεσα στη βροχή και στο χαμόγελο, ανάμεσα στη διάψευση και στην ανάγκη να πεισθείς ότι όλα τελικά θα πάνε καλά, αν και γνωρίζουν ότι το παιχνίδι ήδη έχει πιθανώς χαθεί. Δεν πρόκειται όμως εδώ για μηδενιστική απελπισία. Τραγουδούν αυτά τα τραγούδια, μάλλον την ελπίδα που γραπώνεται από μικρά τίποτα, φαινομενικά μηδαμινά: ένα κοριτσάκι που ρωτάει, ο άνεμος που ανακατεύει τα μαλλιά, ένα βλέμμα, ένα δάκρυ στην άκρη του ματόκλαδου που αρνείται να κυλήσει, ένα ρεφραίν που κολλάει επίμονα. Λοιπόν, εσύ, το σύννεφο, τι κι αν είσαι γκρι, λευκό, μπλε ή μαύρο, shine on!» και ο Ορέστης συμπληρώνει: «Πιστεύω πως το σημαντικότερο στοιχείο σε ένα τραγούδι (ή τουλάχιστον σε αυτά που παρουσιάζονται σε αυτήν εδώ τη δουλειά) είναι ο λόγος. Οι διασκευές λοιπόν αυτές έγιναν με βασικό σκοπό να αναδειχθεί η ουσία του κάθε τραγουδιού, όπως την αντιλαμβανόμαστε η Κυβέλη και εγώ. Μια διαδικασία επίπονη αλλά και βαθιά ευχάριστη, δημιουργική: έχοντας πρώτα συμφωνήσει μέσα από συζητήσεις και δοκιμές για την κατεύθυνση που θα έπαιρνε το κάθε έργο, αποπειράθηκα από μεριάς μου να δημιουργήσω ένα μουσικό πλαίσιο το οποίο να υποστηρίζει τη φωνή και ταυτόχρονα να αναδεικνύει τις μοναδικές ποιότητες της κιθάρας, προσπαθώντας –κινούμενος μέσα στους περιορισμούς του οργάνου– να κρύψω τις αδυναμίες της».

Η καλοκαιρινή περιοδεία των δύο τους συνεχίζεται. Επόμενοι σταθμοί, η Πάτρα (Παρασκευή 21/7) και το 60ο Φεστιβάλ Φιλίππων στην Καβάλα (Τρίτη 1/8). Ακολουθούν, η Βέροια, η Θεσσαλονίκη αλλά και η Κρήτη.

Les INROCKUPTIBLES

10 albums de jazz français à écouter en 2017

Antoine Karacostas Trio, *Trails*

S'il fallait chercher des preuves – hélas, il semble qu'on en soit là – de l'enrichissement que constituent les identités multiples, on pourrait toujours se fier au jazz pour nous en fournir, les origines lointaines de ceux qui le pratiquent formant souvent une part importante de leur ADN musical. Ainsi la Grèce inspire Antoine Karacostas, elle le mène vers ses gammes ambiguës et insuffle à sa musique sa lumière à nulle autre pareille. En trio ou aux côtés de Cybèle Castoriadis (chant) et Pierre Bernier (ténor), reprenant des airs de rebétiko ou proposant ses propres compositions, le pianiste trouve là une voie qui pare son premier album de singulières scintillances.

LA CROIX

Belles teintes balkaniques

Yann Mens , le 14/01/2017 à 0h00

Au début des années 1990, les amateurs de jazz de l'Hexagone découvraient, grâce au pianiste Bojan Zulfikarpasic, originaire d'ex-Yougoslavie, comment cette musique pouvait prendre des teintes balkaniques sans sombrer dans le folklorisme, ni renoncer à son originalité et à sa richesse d'improvisation. Jeune confrère en clavier dont la famille a des racines grecques, Antoine Karacostas s'inscrit aujourd'hui avec sa propre personnalité dans cette veine. Pour *Trails*, son premier opus comme leader, il a recruté Anders Ulrich à la contrebasse et Simon Bernier à la batterie. Ils sont rejoints sur quelques plages par le saxophoniste Pierre Bernier et la chanteuse Cybèle Castoriadis qui ouvre l'album de très belle manière avec *Zehra* de Michalis Souyioul, compositeur de la première moitié du XXe siècle. Si la plupart des thèmes de l'album sont d'autres emprunts, trois sont de la plume d'Antoine Karacostas, dont la magnifique ballade intitulée *Feather*.

Yann Mens

Oh my Glotte!

Le Billet de Bruno, 12/11/2018 (lebilletdebruno.com)

« ...Oh my Glotte ! » Une fantaisie musicale humoristique pour deux voix (et quelles voix !) et un instrument...

Enfer et damnation : que se passe-t-il quand deux caractères bien trempés associant une capricieuse diva « La Cariatidis » (**Cybèle Castoriadis**) quelque peu psychorigide à une star de Broadway à la gentillesse débordante « Miss Doolittle » (**Audrey Bentley**) légèrement volubile, à quelques minutes d'entrer en scène pour un gala de bienfaisance en l'an 1965, ont un problème de positionnement de voix ? A se demander si Méphistophélès ne serait pas venu leur jouer un tour... C'est la panique ! La cohabitation, l'entraide seront de mise ce soir là ! Il faut rapidement trouver une solution, il faut sauver le gala.

Des bavardages de loges qui nous font sourire ; des échanges, des répliques qui nous font rire au détour de mélodies en provenance d'un piano dirigé par les doigts agiles d'**Antoine Karacostas** dans le rôle de Jack G. Wachtelfrüh, qui les accompagnera tout au long de leur périple, de leur affrontement.

La diva n'aura pas d'autre choix que d'enseigner les rudiments de base de l'art lyrique à la star de Broadway qui elle-même devra lui enseigner ses bases considérées comme mineures par la diva. Tour à tour, avec beaucoup d'humour, elles devront faire preuve de patience pour maîtriser l'art du souffle, le placement de la voix, la montée des côtes, le déhanché, la souplesse des bras, les claquettes...ou comment harmoniser des disciplines sur le papier antagonistes : l'opéra et la comédie musicale.

Cybèle Castoriadis et Audrey Bentley ont une sérieuse formation de chant, c'est d'ailleurs à l'occasion de l'une d'elles qu'elles se sont rencontrées. Elles ont coécrit le spectacle et se sont amusées à conjuguer leurs talents pour notre plus grand plaisir en inversant leurs voix : Cybèle ayant la couleur jazz et Audrey les envolées lyriques. Elles ont habilement lié les deux disciplines au fil d'une histoire des plus rocambolesques. J'ai particulièrement aimé leur jeu du chat et de la souris quand Cybèle Castoriadis nous a interprété d'une voix chaude « Cry Me a river » d'Arthur Hamilton et Audrey Bentley d'une voix cristalline une superbe Reine de la nuit de Mozart. Tout au long de cette soirée, elles nous ont embarqués dans leur délire, leur joute de chants admirablement mis en valeur par le talentueux pianiste Antoine Karacostas, leur souffredouleur...

Il sait tout jouer et passe d'un répertoire à l'autre avec une belle aisance tout en se payant le luxe de l'exécuter dans une même combinaison.

Les chefs d'orchestre de ce « gala » sont **Cécile Mikroutsikou** et **Arnaud Parent**. Ils ont sur tirer de ces deux belles voix tout le charme nécessaire à la construction des personnages en les arbitrant par le pianiste.

Quand on est chanteur, doit-on se cantonner à un répertoire ou peut-on franchir les barrières et s'ouvrir aux autres...la réponse en allant voir « ...Oh my glotte ! ».